

Arne Lindmo

PELKOVAARA

HELHEIMIN KOSTAJA

Kuvittanut Ida Skjelbakken
Suomentanut Jonna Joskitt-Pöyry

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Kiitokset:

Suuri kiitos kirjastonhoitaja Thomas Overvikille arvokkaista näkemyksistä kirjan tekovaiheessa. Megaisot kiitokset myös kaikille lapsille, jotka lukivat käsikirjoituksen ja kertoivat mielipiteensä siitä ennen julkaisua. Palautteenne oli kullanarvoista!

Norjankielinen alkuteos

Trollheim: Hevneren fra Helheim

© Text: Arne Lindmo 2022

© Illustrations: Ida Skjelbakken 2022

First published in 2022 by Figenschou Forlag.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50293-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Luku 1

Metsässä tapahtuu

Adam, Tara ja Tobias kävelivät Taikametsässä, joka oli Pelkovaaran kaupunkia ympäröivä laaja sekametsä. Adam pälyili hermostuneena ympärilleen.

Jonkin matkan päästä kuului selkäpiitä karmivaa ulinaa. Susiko siellä ulvoi?

”Onpa täällä kylmä”, Tara sanoi ja tömisti jalkojaan jäiseen maahan. Hän tähyili puiden sekaan ja asetti nuolen valmiiksi taikajousensa jänteeseen.

”Sitä kylmempää, mitä syvemmälle metsään me mennään”, Adam sanoi, ja hänen suustaan tuprahti pieni huurupilvi.

Adam lähti uudestaan liikkeelle ja huitoi raapivia oksia tieltään miekallaan. Tara ja Tobias seurasivat aivan hänen kintereillään.

Heidän kotoa lähtiessään lokakuun ilta oli tuntunut leppeältä, eikä koko syksynä ollut näkynyt vielä ainuttakaan lumihiutaletta, mutta metsän uumenissa ilma oli hyytävän kylmä, ja maanpinta...

Adam pysähtyi. ”Koulukaverimme oli oikeassa. Tästä eteenpäin maa on tosiaankin kuuran ja lumen peitossa.”

”Sitten hän varmaan puhui totta myös jalanjäljistä”, Tobias sanoi ja laski jalkansa narskuvaan lumeen. ”Ne eivät voi olla kaukana.”

Ilta oli pitkällä, aurinko oli jo laskenut. Pimeys oli alkanut kietoa heitä sisäänsä. Täysikuu kurkisti harvakseltaan pilvi-verhon takaa.

Susi ulvoi toistamiseen, nyt lähempänä.

Tobias kohotti sauvaansa ja sanoi: ”Sauva syttyköön.”

Pyöreä kuula sauvan päässä välkähti ensin pari kertaa, ennen kuin syttyi hohtamaan kuin tehokkaasti valaiseva lamppu.

Tobias sanoi hymyillen: ”Tämänkin tempun minä opin Fredrik Granin päiväkirjasta.”

Hän nosti sauvan ilmaan kuin soihdun, joka loisti pienen auringon lailla ja valaisi kaiken heidän ympärillään.

Kuula hokkasi myös lämpöä. Kuulaan ja sauvan varteen muodostunut huurre alkoi sulaa ja valui Tobiaksen kädelle.

Tara hakeutui viluissaan Tobiaksen luo. ”Lämpöä!” hän riemuitsi.

”Sitä ei ollutkaan ihan helppo tuottaa”, Tobias sanoi. ”Taika toimii vain, jos kuula on aitoa kultaa. Löysin Varislinnasta kultaisia koriste-esineitä, jotka sulatin ja valoin muotin avulla palloksi. Kultaa riitti juuri ja juuri yhteen sauvaan.”

”Miten sinä ne sulatit?” Adam kysyi. ”Kullan sulattaminen on varmasti vaikeaa.”

”Onhan se, koska kulta sulaa vasta 1064 asteessa, mutta koulun keramiikkauuni hoiti homman.”

”Kuinka sait luvan käyttää sitä?” Tara kysyi.

”Kuka sanoi, että sain luvan?” Tobias sanoi hymyillen Taran suuntaan.

”Sinusta on tullut huomattavasti rohkeampi viime aikoina”, Tara sanoi ja vastasi hymyyn. ”Se on kiva.”

Tobias punastui. ”Mi-minä vain noudatin Adamin neuvoa.”

”Häh?” Adam sanoi. ”Mitä neuvoa?”

”Opettajilta saa paljon helpommin anteeksi kuin luvan.”

Adam nauroi. ”Olet nopea oppimaan.”

He kulkivat vielä vähän matkaa, ennen kuin Tobias painoi sauvansa maahan, otti repun selästään ja kyykistyi katsomaan lumisessa maassa näkyviä jälkiä.

Hän kaiveli reppuaan, kunnes löysi vanhan päiväkirjan.

”Mitä arvelet?” Tara kysyi ja pysähtyi hänen viereensä.

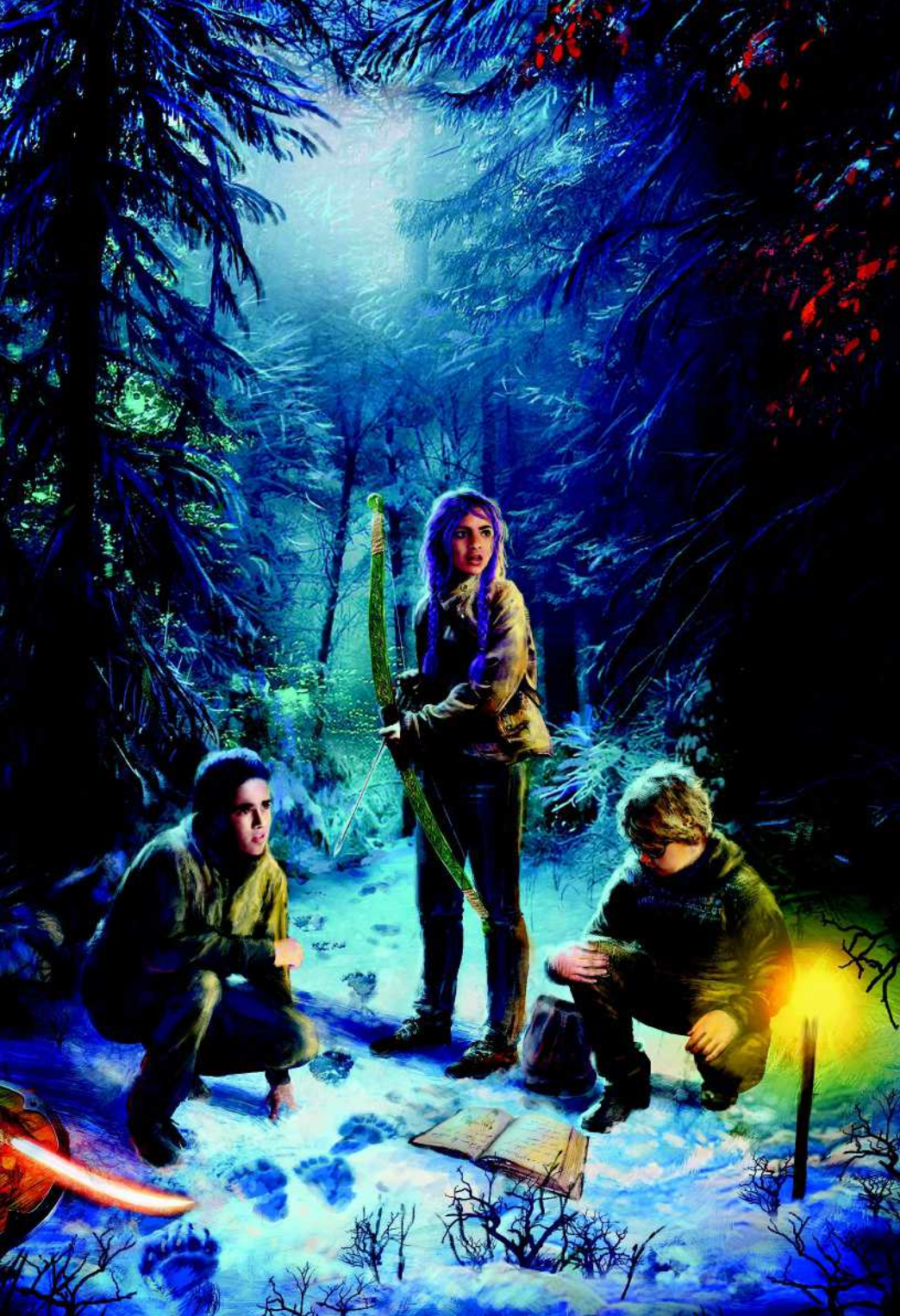
”Kuten pelkäsimmekin”, Tobias vastasi samalla kun vertaili jälkiä kirjan piirroksiin. ”Ne ovat metsänpeikkoja! Suunnilleen meidän kokoisiamme. Ainakin kolme, ja niillä on susi mukanaan.”

”Tämä on jo kolmas kerta, kun näemme täällä metsänpeikkojen jälkiä”, Adam sanoi. ”Kolmas kerta sen jälkeen, kun meistä tuli portinvartijoita. Ne eivät ilmeisestikään aio luovuttaa.”

”Loki ei anna periksi ennen kuin portti on auki”, Tara sanoi, ”ja hän pääsee marssittamaan joukkonsa Helheimistä päivänvaloon.”

”Mutta sitä hän ei voi tehdä ilman avainta”, Tobias sanoi ja puristi nyrkkiinsä valkoisen taika-avaimen, joka riippui hopeisessa ketjussa hänen kaulassaan. Avaimen kahva oli pääkallon muotoinen, ja ketju oli pujotettu pääkallon silmän läpi. ”Lisäksi heidän pitäisi ohittaa meidät”, hän lisäsi hieman huokaisten.

”En muista, että lokakuussa olisi ikinä satanut näin paljon lunta”, Adam sanoi ja katseli huolissaan paksua lumivaippaa ja huurteisia puita. ”Ainakaan Oslossa, missä asuin ennen.”

”Pelkovaarassa sitä sattuu useinkin”, Tobias sanoi. ”Mutta harvemmin näin pienellä alueella kuin nyt täällä Taikametsässä. Onkohan täällä metsässäkin joku Helheimiin johtava onkalo? Olen lukenut, että Helheim on saakutin kylmä paikka. Jospa peikkojen mukana karkaa sieltä kylmyyttä.”

”Hys! Kuulitteko tuon?” Tara sanoi.

Adam kuuli puiden ja pensaiden kahisevan edessään. Oksilta putoili lunta. Tuuliko niitä heilutti? Hän tiukensi otettaan miekasta ja kilvestä ja tuijotti lehtien sekaan.

Hänen vieressään Tara kohotti jousipyssynsä. ”Ehkä se oli vain eläin”, Tara pohti.

Siinä samassa keppi napsahti poikki aivan heidän takanaan, ja vasemmalla pieni puu huiskaistiin sivuun. Kolme paria häijyisti hehkuvia peikonsilmiä tuijotti heitä kolmesta eri suunnasta.

”Meidät on saarrettu”, Adam sanoi. ”Olemme ansassa!”

Valtava susi loikkasi puskista kohti Adamia.

Hän sai täpärästi nostettua kilven suojakseen, ennen kuin terävät pedonhampaat ehtivät iskeytyä hänen kurkkuunsa. Elukka törmäsi kilpeen sellaisella voimalla, että Adam kaatui kertarysäyksellä maahan.

Tara ampui nuolen, ja se pamahti puunrunkoon täsmälleen suden kuonon edessä. Susi pysähtyi ja ärisi vihaisesti.

Adam käänsi katseensa Taraan ja huomasi peikon, joka hii-viskeli pensaissa Taran selän takana.

”Tara! Katso taaksesi!” hän huusi.

Tara kiepsahti ympäri.

Luku 2

Tara tekee virheen

Tara kohotti jousensa, jossa oli nyt uusi nuoli, ja huomasi peikon ampaisevan puskista häntä kohti.

Hän ei ollut ampunut ketään sen kauhistuttavan yön jälkeen, jona hän kaatoi Fenrir-suden. Hengen riistäminen tuntui aina väärtä, jotenkin vaaralliselta ja kielletyltä. Jopa peikon hengen... mutta muuten peikko vahingoittaisi häntä, ehkä tappaisikin. Hän ei voinut muutakaan!

Taran käsi tärisi, mutta sillä ei ollut väliä. Taikajousella osui joka tapauksessa siihen, mihin vain katsoi. Sillä ei voinut ampua ohi.

Peikko nosti järeän nuijansa ilmaan. Se oli jo melkein hänen kimpussaan! Hänen oli pakko ampua! Nyt tai ei koskaan!

Tara vapautti jousenjanteen aivan viime hetkellä tuijottaen samalla herkeämättä peikon oransseina kiiluviin silmiin. Nuoli sujahti ilman halki ja iskeytyi keskelle peikon otsaa, sen ison ruman nenän yläpuolelle. Hohde sammui peikon silmistä, ja se horjahti. Nuija putosi sen kädestä, ja se tuupertui kuolleena maahan Taran jalkojen juureen.

Toinenkin peikko oli tulossa häntä kohti.

Tara kohotti jousen vielä kertaalleen. Nyt hän ei aikaillut, mutta juuri kun hän lähetti nuolen kohti peikkoja, hän kuuli Adamin huutavan. Hän pyörähti katsomaan Adamia ja unohti täysin, että nuoli oli lennossa ja hänen olisi pitänyt ohjata sitä katseellaan. Nuoli teki ilmeisesti täyskäännöksen, sillä yhtäkkiä se sujahti hänen korvansa vierestä... ja napsahti Adamin käsivarteen niin, että Adam älähti kivusta ja kilpi kirposi hänen kädestään.

Kun kilpi oli maassa, susi harppasi taas eteenpäin.

Vahingoittumattomalla kädellään Adam otti tukevan otteen miekasta ja kapusi kyyryyn asentoon suden syöksyessä häntä kohti. Hän heilautti terävää asettaan ja halkaisi suden pään.

Susi rojahti lumiseen maahan ja jäi makaamaan elottomana.

Adam kääntyi Taraan päin ja avasi suunsa, mutta ei ehtinyt sanoa mitään, kun Tara jo tunsii jonkin kivikovan jysähtävän selkäänsä. Tärsky löi häneltä ilmat keuhkoista. Jousi tippui hänen kädestään, ja hän putosi polvilleen.

Tara käänsi päätään ja näki peikon seisovan aivan hänen takanaan, vailla naarmuakaan, nuija kädessään ja virne naamallaan. Saman peikon, jota hän oli yrittänyt ampua, mutta nuoli oli osunut Adamiin.

Peikko nosti nuijansa uuteen iskuun. Tara ei voinut puolustautua mitenkään. Hän sai hädin tuskin henkeä!

”Pää alas!” Adam huusi.

Tara käännähti häneen päin.

Adam sinkosi miekan häntä kohti. Ennen kuin Tara ehti laskea päätään, miekka viuhahti hänen ohitseensa vain muutamman sentin päästä, niin läheltä että se katkaisi hänen toisen lettinsä.